

9 Eylül 1922, Cumartesi

İZMİR'İN DAĞLARINDA ELBET ÇİÇEKLER AÇAR!

30 Ağustos 1922 Başkomutanlık Meydan Muharebesi'ni bizzat yöneten Gazi Mustafa Kemal Paşa, Ankara'daki dış basına İzmir randevusunu, Rauf Bey aracılığıyla nihayet iletiyordu: "9 Eylül, Belkahve, Bornova, İzmir!".

Gazi, son on günü bütün dünyanın gözünden kaçırmayı başarmıştı. Orduların baskın tarzında taarruz edeceklerini, bu nedenle siperlerde olup bitenlerden kimsenin haberdar olmasını istemediğini, gerektiği zaman hükümeti bilgilendireceğini Rauf Bey'e iletmış, kendisinin de aranmamasını, zira tüm Anadolu'da "telsiz susması" uygulayacağını ilave etmişti.

Engin tarih bilgisine sahip olan Gazi'nin böyle davranmasının önemli bir nedeni vardı: 1897 Osmanlı-Yunan savaşını kazanmıştık, Süvarilerimiz kaçan Yunan ordularının peşinde Avalonya ovasını aşmış, Atina yolu açılmıştı. Batılı devletler durumu endişeyle ve dikkatle izliyorlardı. Sonunda Rus Çarı II.Nikolay araya girdi. Sultan II.Abdülhamit'e çok nazik bir mektup yazdı ve hareketin durdurulmasını rica etti, gereken harp tazminatını da Rusya'nın ödeyeceğini bildirdi. Ordu Komutanı Edhem Paşa, Sultan'ın emri üzerine bu harekâtı durdurmak zorunda kalmıştı. Oysa bu esnada Atina'ya girmiş olsaydık da sonra bu müdahale gelseydi, kesinlikle bunu kabul etmezdik veya koşulları çok farklı olurdu.

Bu durumu bilen Gazi, aynı konuma gelmek istemiyordu. Sanki cephelerde basit bir takım gelişmeler oluyormuş intibasını uyandırmış, dünyayı da buna inandırmıştı. Oysa o günlerde kan gövdeyi götürüyor, Yunan günlerdir kaçıyor, Mehmetçik kovalıyordu.

Afyon-İzmir kuş uçuşu 467 km. 197.000 kişilik ordumuzun sadece 5000'i süvari, yani at sırtında. Gerisi piyade. Elinde süngüsü, sırtında 17 kilo yük, bu ordu on günde on maratonu vuruşa-dövüşe ve üst üste koştu. Ne nakliye uçaklarımız vardı, ne de zırhlı taşıyıcılarımız. Onlar, ordularımızın bel kemiği, piyadelerimizdiler. Binlercesi de liselerin son sınıf öğrencileriydi. Öğrenciler Harbiye'de 3 ay eğitim görmüşlerdi.

Gazi bir Cuma namazından sonra onları toplamış ve şöyle hitap etmişti: "Harbiyeliler!" Oysa onlar Harbiyeli değildiler. Harbiye'de sadece 3 ay eğitim görmüş, Kastamonu Liseli, İstanbul Erkek, Galatasaray, Beşiktaş, Trabzon, Vefa, Kabataş, Afyon ve benzeri liselerden gelmiş öğrencilerdi.

"Yarın, yarınız şehit düşecek! Ama bu millet sizi hiç unutmayacak..."

Nasıl unutulabilir ki? İzmir'in (15.05.1919)-(09.09.1922) arasında 1.213 gün, yani yaklaşık 3 yıl 4 ay süren esareti sona ermişti. Sabah saat 10.30'da, süvari birliği dörtnala hükümet konağının önüne gelmiş, Yüzbaşı Şeref Bey, toplanan halkın göz yaşları arasında Türk Bayrağı'nı göndere çekmişti. Güvenlik nedeniyle Gazi o gece Nif'te (Kemal Paşa'da) kaldı ve 10 Eylül Pazar günü, sabahleyin İzmir'e geldi. " Ordular! İlk Hedefiniz Akdeniz'dir, İleri!" komutunu verdiğinde hedef kent, İzmir'di ve şimdi kendisi işte İzmir'deydi. İZMİR'İN DAĞLARINDA ÇİÇEKLER, İŞTE BU YÜZDEN AÇAR! ŞÜPHE SİZ, SONSUZA KADAR...